

USNESENÍ

Městský soud v Praze projednal v neveřejném zasedání konaném dne 7. srpna 2013 odvolání Obvodního státního zástupce pro Prahu 9, podané v neprospěch obžalovaného Ing. Karla BXXXXX, nar. XXXXX, proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 20.3.2013, sp.zn. 21 T 43/2012, a rozhodl **t a k t o :**

Podle § 258 odst.1 písm.b) tr. řádu se napadený rozsudek ruší v celém rozsahu a podle § 259 odst. 1 tr. řádu se věc vrací soudu I.stupně k novému rozhodnutí.

Podle § 262 tr. řádu se nařizuje, aby byla projednána a rozhodnuta v jiném složení senátu.

Odůvodnění:

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný Ing. Karel BXXXXX podle § 226 písm.b) tr. řádu zproštěn obžaloby státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 9 ze dne 4.6.2012, sp.zn. 1 T 102/2012, pro skutek , kvalifikovaný jako přečin podvodu podle § 209 odst. 1, 3 tr. zákoníku, jehož se měl dopustit tím, že

v průběhu doby výkonu funkcí v dozorčí radě spol. Dopravní podnik hl. m. Prahy a.s., se sídlem Praha 9, Sokolovská 217/42, IČ 00005886, zamlčel podstatnou skutečnost týkající se překážky, která bránila ve výkonu těchto jeho funkcí člena a předsedy dozorčí rady této společnosti, které vykonával v období od 14.3.2007 do 4.8.2011, když zamlčel valné hromadě spol. Dopravní podnik hl. m. Prahy a.s. tu podstatnou skutečnost, že na spol. Porcela Plus a.s. se sídlem Praha 2, Štěpánská 540/7, IČ 60197749, ve které vykonával v době od 1.5.2005 dosud funkci člena dozorčí rady, byl na základě usnesení Městského soudu v Praze, sp. zn.: MSPH 93 INS 3718/2008-B-44 ze dne 5.12.2008 prohlášen s účinkem od 5.12.2008 konkurs na majetek této společnosti, čímž nastala dle § 38I odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb. obchodní zákoník, výše uvedená překážka ve výkonu jeho funkcí člena a předsedy dozorčí rady spol. Dopravní podnik hl. m. Prahy a.s., neboť členem statutárního

orgánu právnické osoby, která je podnikatelem, nemůže být ten, kdo vykonával kteroukoli ze srovnatelných funkcí v právnické osobě, na jejíž majetek byl prohlášen konkurs a zamlčením výše uvedené překážky nemohla valná hromada spol. Dopravní podnik hl. m. Prahy a.s. obviněného v zákonné tříměsíční lhůtě z vykonávané funkce odvolat nebo potvrdit jeho volbu dle § 36l odst. 6 zákona č. 513/1991 Sb. a jeho funkce předsedy dozorčí rady spol. Dopravní podnik hl. m. Prahy a.s. tak dle § 38l odst. 6 zákona č. 513/1991 Sb. zanikla uplynutím této tříměsíční lhůty od vzniku výše uvedené překážky, tedy zanikla ke dni 5.3.2009, kdy obviněný od této doby pobíral do konce období výkonu jeho funkce předsedy dozorčí rady spol. Dopravní podnik hl. m. Prahy a.s., tedy do 4.8.2011, z důvodu zamlčení výše uvedené podstatné skutečnosti neoprávněně mzdu a odměny související s výkonem funkce předsedy dozorčí rady spol. Dopravní podnik hl. m. Prahy a.s., čímž neoprávněně získal částku nejméně ve výši 289.391,- Kč, ke škodě této společnosti s tím, že skutek uvedený v žalobním návrhu není trestným činem. Podle § 229 odst. 3 tr. řádu byl Dopravní podnik hlavního města Prahy, a.s., odkázán se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě odvolání Obvodní státní zástupce pro Prahu 9. Se závěry soudu I.stupně, které vyústily v uvedené rozhodnutí, nesouhlasí. Konstatuje, že procesní soud sice provedl dokazování v rozsahu, které mu bylo uloženo usnesením Městského soudu v Praze ze dne 29.1.2013, sp.zn. 9 To 16/2013, jímž byl rozsudek obvodního soudu ze dne 12.12.2012 pod stejnou spisovou značkou, rovněž zprošťující, zrušen v celém rozsahu a věc byla vrácena tomuto soudu k novému rozhodnutí. Vytýká mu však, že provedené důkazy nevyhodnotil v souladu s ust. § 2 odst. 6 tr. řádu. Jako svědka vyslechl Ing. Martina DXXXXX, podle jehož výpovědi danou problematiku zaregistroval až v návaznosti na trestní oznámení sdružení Oživení. Po celou dobu svého působení v Dopravním podniku hlavního města Prahy však nezaznamenal, že by obžalovaný předmětnou záležitost řešil s valnou hromadou DP, tedy s Radou hlavního města Prahy, jejíhož zasedání se někdy přímo účastnil, případně mu byly zasílány zápisy z takových zasedání. Nepamatoval si, že by někdy byla předmětem projednání Radou jakákoliv oznámení obžalovaného, že by na jeho straně vznikla překážka výkonu funkce člena dozorčí rady. Ani jemu samotnému obžalovaný nikdy nesdělil nic ohledně této skutečnosti, že by měla takováto překážka u něho nastat. Když spolu hovořili po

podání trestního oznámení, které bylo medializováno, obžalovaný mu sdělil, že daná problematika je složitou právní otázkou a že on se osobně domnívá, že taková překážka u něho nenastala. Shodně také vypovídal svědek JUDr. Ing. Miloslav LXXXXX, podle jehož výpovědi byla otázka působení obžalovaného v DP řešena v dozorčí radě v souvislosti s event. prodlením při vymáhání bezdůvodného obohacení obžalovaným z titulu neoprávněného pobírání výplat odměn za výkon funkce člena dozorčí rady a následném vzniku škody DP, ale to až po podání trestního oznámení sdružením Oživení někdy v měsíci květnu či červnu 2011, tedy po nástupu tohoto svědka do DP.

Soudu I.stupně dále vytýká, že v odůvodnění napadeného rozsudku opakovaně tvrdí, že má za prokázané, že obžalovaný nesdělil Radě hlavního města Prahy, která má působnost valné hromady DP hl.m. Prahy, že u něho dnem 5.12.2008 nastala překážka výkonu funkce člena dozorčí rady společnosti ve smyslu § 381 odst. 1 obchodního zákoníku. Rozebírá poté podrobně toto ustanovení a považuje za prokázané, že odměny nebyly obžalovanému vypláceny po právu. Odvolává se v této souvislosti na svědectví Ing. DXXXXX a JUDr. Ing. LXXXXX, neboť za dobu svého působení tito svědci nezaregistrovali, že by obžalovaný učinil takové oznámení vůči kompetentnímu orgánu společnosti, tj. vůči valné hromadě. Až potud se tedy soud I.stupně ztotožnil s podanou obžalobou, ovšem poté znovu argumentuje tím, že obžalovaný neměl důvod pochybovat o relevanci právního stanoviska advokátní kanceláře Baker&McKenzie, se kterým se seznámil. Tuto výpověď obžalovaného hodnotí jako věrohodnou a logickou, netrpící žádnými vnitřními rozpory, a uzavřel, že by nebylo spravedlivé po obžalovaném žádat, aby projevil vyšší míru právní erudice než samotný zpracovatel stanoviska. Podle odvolatele - státní zástupce ne vzal procesní soud v úvahu, že obžalovaný byl členem dozorčí rady Dopravního podniku hlavního města Prahy od 14.3.2007, na společnost Porcela Plus, a.s. byl prohlášen konkurs s účinkem od 5.12.2008. Datum stanoviska AK pak spíše dokládá pochybnost obžalovaného o setrvání ve zmiňované funkci, a to tím spíše, že o této skutečnosti příslušné orgány DP hl. m. Prahy neinformoval, ačkoliv takovou povinnost měl, což i soud považuje za prokázané. Neakceptuje také stanovisko soudu o absenci subjektivní stránky, jestliže obžalovaný byl osobou zkušenou v podnikatelských aktivitách a musel přinejmenším o svých povinnostech stanovených obchodním zákoníkem vědět. Znovu namítá, že soud I.stupně opětovně argumentoval shodně jako ve svém usnesení ze dne 14.6.2012, kterým podle § 314c

odst. 1 písm.a) tr. řádu za použití § 188 odst. 1 písm.c) tr. řádu z důvodu § 172 odst. 1 písm.b) tr. řádu trestní stíhání obžalovaného zastavil, a sice zásadou ultima ratio ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku, i když předmětné usnesení bylo zrušeno rozhodnutím Městského soudu v Praze ze dne 23.10.2012, sp.zn. 9 To 320/2012, podle § 149 odst. 1 tr. řádu a nalézacímu soudu uloženo, aby se použitého výkladu ust. § 12 odst.2 tr. zákoníku v daném případě vyvaroval. Nesouhlasí proto se stanoviskem soudu, podle něhož právě ve vztahu k jednání obžalovaného je namíste pohlížet na ně jako podléhající režimu práva nikoliv trestního, ale práva civilního, mající povahu bezdůvodného obohacení, a proto by bylo namíste dosáhnout nápravy prostředky práva civilního, nikoliv trestní represí v jakékoliv podobě uloženého trestu.

Z uvedených důvodů znovu navrhl, aby odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm.b) tr. řádu napadený rozsudek obvodního soudu zrušil, neboť ten se znovu nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí a podle § 259 odst. 1 tr. řádu věc vrátil tomuto soudu, aby ji v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Odvolací soud znovu projednal z podnětu odvolání státního zástupce podle § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i řízení, které předcházelo jeho řízení. Pro úplnost znovu připomíná, že v trestní věci obžalovaného rozhoduje již potřetí, stejně jako soud I.stupně, který nejprve usnesením ze dne 14.6.2012, sp.zn. 21T 43/2012, trestní stíhání obžalovaného Ing. Karla Březiny pro předmětnou trestnou činnost zastavil podle § 314c odst. 1 písm.a) za užití § 188 odst. 1 písm.c) tr. řádu z důvodu § 172 odst. 1 písm.b) tr. řádu, dále rozsudkem ze dne 12.12.2012, sp.zn. 21T 43/2012, obžalovaného podle § 226 písm.b) tr. řádu obžaloby Obvodního státního zástupce pro Prahu 9 zprostil v podstatě ze stejných důvodů jako nyní ve svém posledním rozhodnutí ze dne 20.3.2013. Ve všech svých rozhodnutích ať již rozhodoval Městský soud v Praze jako soud stížnostní v prvním případě, nyní jako soud odvolací ve vztahu ke zprošťujícím rozsudkům, vždy vyjádřil své stanovisko k důkazům, které má soud I.stupně provést a také k tomu, jakým způsobem provedené důkazy hodnotí. Porušuje tedy opakovaně ust. § 264 odst. 1 tr. řádu, podle něhož je jako soud, jemuž byla věc vrácena k novému projednání a rozhodnutí, jednak vázán právním názorem, který vyslovil ve svém rozhodnutí odvolací soud, a je povinen provést úkony a doplnění, jejichž provedení bylo odvolacím soudem nařízeno. Procesní soud splnil

pouze druhou část své povinnosti a sice, že dokazování doplnil. Nevypořádal se však znovu s argumentací, kterou opakovaně odvolací soud zdůrazňuje a považuje za rozhodnou pro posouzení trestní věci, přičemž opakovaně a podle názoru odvolacího soudu chybně posuzuje, a to i v rozporu s platnou judikaturou, aplikaci principu ultima ratio na případ obžalovaného. Ostatně státní zástupce ve svém odvolání akcentuje uvedené závěry soudu I.stupně, s nimiž také nesouhlasí. K argumentům odvolání odvolací soud uvádí, že se s ním ztotožňuje, neboť zejména pokud jde o právní rozbor ust. § 381 obchodního zákoníku zmíněnou advokátní kancelář, kolem něhož se stále argumentace soudu I.stupně točí, nelze přehlédnout, že ten byl vlastně zbytečný vzhledem k tomu, že právní názor k výkladu předmětného ustanovení byl vysloven rozhodnutím Nejvyššího soudu ČR pod sp.zn. 29 Tdo 455/2005, když se soudní praxe se zmíněnou problematikou již vypořádala a nyní se jeví, že byl spíše zastíracím manévrem, jímž začal obžalovaný argumentovat v souvislosti s trestními řízeními, které vůči němu byly zahájeny.

Odvolací soud tedy znovu odkazuje na své usnesení ze dne 29.1.2013, sp.zn. 9To 16/2013, které soud I.stupně v zásadě nerespektoval a hlavně odvolací soud nepřesvědčil o tom, že by trestní věc posoudil v souladu s ust. § 2 odst. 6 tr. řádu, jak vyplývá i z postoje státního zástupce, který si podal v neprospěch obžalovaného znovu odvolání. Skutkovým zjištěním soudu I.stupně i částečnému odůvodnění rozhodnutí poté závěr neodpovídá, jsou ve zřejmém rozporu. Na celé záležitosti nic nemění ani dohoda o narovnání uzavřená mezi DP hl.m. Prahy a obžalovaným před posledním rozhodnutím procesního soudu.

Odvolací soud , ač uplatňuje aplikaci ust. § 262 tr. řádu výjimečně, rozhodl znovu o zrušení rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání a rozhodnutí a soudu I.stupně uložil, aby byla projednána a rozhodnuta v jiném složení senátu. Jde o dikci trestního řádu, která je však modifikována tím, že v daném případě rozhodoval samosoudce. Z toho důležitého důvodu, že soud I.stupně není schopen vymanit se ze svých stále stejných úvah a závěrů, které byly již potřetí označeny za ne zcela objektivní a správné, se odvolací soud rozhodl pro zmíněný postup.

Proto bylo rozhodnuto , jak je z výroku usnesení odvolacího soudu patrné.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení není přípustný další řádný opravný prostředek.

V Praze dne 7. srpna 2013

JUDr. Eva Burianová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Pavla Vacková